

POSTANOWIENIE

23 sierpnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

na posiedzeniu niejawnym 23 sierpnia 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z powództwa P. spółki akcyjnej w W.
przeciwko D. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej D. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 31 maja 2021 r., VII AGa 537/20,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2717 (dwa tysiące siedemset siedemnaście) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia odpisu niniejszego postanowienia pozwanej do dnia zapłaty.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w

art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które – zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 31 maja 2021 r. (sygn. akt VII AGa 537/20) pozwana D. sp. z o.o. w W. oparła wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania na przesłankach określonych przez art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c., przy czym odnośnie do przesłanek wskazanych w punktach 1 oraz 4 k.p.c. skarżąca ograniczyła się jedynie do ich powołania bez sformułowania jakiegokolwiek uzasadnienia na okoliczność ich wystąpienia. Tymczasem, jak wskazano w orzecznictwie Sądu Najwyższego uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nawiązuje do instytucji przesądu, uregulowanej w art. 398⁹ k.p.c., i stanowi jej dopełnienie. Jest to zatem obowiązek nałożony na skarżącego, polegający na wykazaniu argumentów przemawiających za tym, aby skarga kasacyjna została przyjęta do rozpoznania przez Sąd Najwyższy. Uzasadnienie omawianego wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, ze względu na związek z przesądem, musi ściśle nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie może się ono jedynie ograniczać się do powtórzenia ich treści, niezbędne jest, bowiem przedstawienie odpowiedniego wyводу juredycznego, argumentów świadczących o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Takiego wyводу skarżąca jednak nie zaprezentowała. Próbę uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca podjęła tylko w odniesieniu do przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. W ocenie skarżącej zachodzi potrzeba przyjęcia rekomendowanej Sądowi Najwyższemu skargi kasacyjnej, gdyż wykładni wymaga art. 10 prawa wekslowego, z uwagi na występujące rozbieżności w orzecznictwie Sądu Apelacyjnego w Warszawie. Istotna jest okoliczność, że skarżąca przywołała jedynie dwa orzeczenia tego Sądu, w tej samej sprawie, tj. postanowienie z 26 lutego 2019 r.

(sygn. akt VII AGz 1354/18) oraz wyrok z 31 maja 2021 r. (sygn. akt VII AGa 537/20), które to orzeczenie zaskarżyła skargą kasacyjną. Jak stwierdziła skarżąca rozbieżności w orzecznictwie Sądu Apelacyjnego w Warszawie, przy czym skarżąca poprzestała jedynie na wyżej wskazanych dwóch orzeczeniach tego Sądu, nie wynikają z oceny stanu faktycznego, ale z odmiennej interpretacji skutków prawnych stosunku zobowiązaniowego wskazanego w deklaracji wekslowej warunkującej wypełnienie weksla in blanco w zastosowaniu norm prawa wekslowego. Mając na względzie zaprezentowaną przez stronę skarżącą argumentację należy stwierdzić, że nie wykazała ona, aby w sprawie zachodziła przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określona przez art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na potrzebę wykładni przepisów prawa wymaga, bowiem, od skarżącego określenia, które przepisy wymagają interpretacji Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub z przedstawieniem rozbieżności w orzecznictwie sądów (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, Biuletyn SN, 2002, nr 7, s. 10). Ponadto konieczne jest opisanie tych wątpliwości lub rozbieżności, wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 3 listopada 2003 r., II UK 184/03, niepubl., z 22 czerwca 2004 r., III UK 103/04, niepubl. i z 17 grudnia 2007 r., I PK 233/07, niepubl.). Tych wymogów skarżąca nie spełniła, z przywołanych jedynie dwóch rozstrzygnięć Sądu Apelacyjnego w Warszawie wywodząc potrzebę przyjęcia jej skargi kasacyjnej do rozpoznania przez Sąd Najwyższy. Nie wykazała, bowiem, że na tle art. 10 prawa wekslowego zachodzi brak jednolitej linii orzeczniczej lub istnieje wątpliwość odnośnie do przyjętej lub dominującej wykładni.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę – w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego - na stosowany wniosek zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną - orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 oraz § 1¹ k.p.c. w zw. z art. 99, 391 § 1, 398²¹ oraz przepisów § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U. z 2018 r., poz. 265).

[PG]

[ms]